

ΘΟΔΩΡΗΣ
ΤΣΑΠΑΚΙΔΗΣ

Ο Η
ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ Ο
ΤΕΛ

ού

Ρ
Η
Ι
Δ
Ι
Α
Σ

εκδόσεις
"ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

Ο ελέφαντας τού HOTEL PHIDIAS

Συγγραφέας: Θοδωρής Τσαπακίδης
Τίτλος: Ο ελέφαντας του HOTEL PHIDIAS
© Θοδωρής Τσαπακίδης και Εκδόσεις «Πικραμένος»

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2017
ISBN: 978-960-6628-98-6

Επιμέλεια κειμένου: Μαρία Ράμμου

Εξώφυλλο: Μιχάλης Σιγάλας

Εκτύπωση / Βιβλιοδεσία: Ταχυεκτυπώσεις – Γραβάνης ΕΠΕ
E-mail: info@tachytypo.gr

Γκότσης Παναγιώτης & Σία ΕΕ
Ρήγα Φεραίου 19-21, 262 23 Πάτρα
Μαιζώνας 20-22, 262 23 Πάτρα
Τερψιθέας 2, 264 42 Πάτρα
Τηλ.: 2610 432.200, Fax: 2610 430.884
E-mail: yari@yari.gr
Internet: www.yari.gr
Facebook: Εκδόσεις Πικραμένος

Θοδωρής Τσαπακίδης

Ο ελέφαντας του
HOTEL PHIDIAS

Στη μνήμη της μητέρας μου

Περιεχόμενα

1. Στα κρύα του λουτρού	11
2. Ήλιος με δόντια	33
3. Μέχρι να περάσει η μπόρα	51
4. Μια τρύπα στο νερό	75
5. Κάνεις μπαμ	95
6. Συνάντηση με τον δολοφόνο	119
7. Κρύο πιάτο	134
8. Έξω από τα νερά του	151
9. Αντικατοπτρισμοί του αοράτου	171
10. Τα χόρτα στην άκρη του ποταμού	185
11. Από μικρό κι από τρελό	216
12. Σε δυο βάρκες	236
13. Όνειρα γλυκά	246
14. Οικογενειακά δράματα	270
15. Ζώσανε τα φίδια	292
16. Με την ψυχή στο στόμα	326
17. Στην κοιλιά του κήτους	347
18. Μνήμη ελέφαντα	366
19. Στο φως της νύχτας	390
20. Στο φως της μέρας	407
21. Πανικός στο ίσωμα	421
22. Κάτω από το τραπέζι	441
23. Ο θάνατός σου η ζωή μου	457
24. Πάνω από τα σύννεφα	482
Σημειώσεις – Οφειλές	489

1.

Στα κρύα του λουτρού

ΕΙΧΕ ΒΓΕΙ ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ όσο περίμενε να γεμίσει η μπανιέρα. Τα κάγκελα ήταν κρύα. Φορούσε μόνο το εσώρουχό του. Στην Αποστόλου Παύλου δεν υπήρχε ψυχή. Το δωμάτιο 205 ήταν στον δεύτερο και τελευταίο όροφο του «Hotel Phidias». Είχε τόση ησυχία που ακουγόταν το νερό που έτρεχε στο μπάνιο. Φυσούσε ένα απαλό μελτέμι, από τα τελευταία της χρονιάς. Μπήκε ξανά μέσα και ξάπλωσε ανάσκελα στο στρωμένο κρεβάτι. Δεν χρειαζόταν φως. Αρκούσε το φεγγαρόφωτο που έμπαινε από τις μπαλκονόπορτες. Στον δεξή του μηρό είχε ένα κόκκινο σημάδι από αίμα.

Το δυνατό άρωμα λεβάντας τον έκανε να ανοίξει τα μάτια. Άκουγε το νερό σαν να ήταν δίπλα του. «Όχι ρε γαμώτο, αποκοιμήθηκα!» Γύρισε στο πλάι και είδε το μωσαϊκό να λαμπυρίζει· είχε πλημμυρίσει. Δεν είχε καμία όρεξη να σηκωθεί τώρα που επιτέλους είχε χαλαρώσει. Γκραλνκκκ-κικλουκκκκκλίνκ, η συσκευή γκρεμίστηκε χτυπώντας μια στο κομοδίνο και μια στο κρεβάτι. Με το ακουστικό στο χέρι, έγειρε πάνω της και στο ημίφως πάτησε το εννέα. Μετάνιωσε. Έκανε να κατεβάσει το ακουστικό, αλλά εκείνο τού γλίστρησε κι έπεσε με φόρα πάνω στη συσκευή στο πάτωμα —κλαπατσικακούννν! Εξακολουθούσε να καλεί.

«Εμπρός; Εμπρός;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Άπλωσε το χέρι του και το έπιασε.

«Μυρτώ, με συγχωρείς για την ενόχληση. Είμαι στο δωμάτιο 205... μήπως θα μπορούσες να στείλεις μια καμαριέρα;»

«Δεν έχουμε καμαριέρες το βράδυ, κύριε Αποστολίδη. Εδώ τη μέρα και... Τι ακριβώς θα θέλατε;»

«Πλημμύρισε το μπάνιο».

«Έσπασε κάποιος σωλήνας;»

«Μμμμ... Όχι ακριβώς».

«Καλά, έρχομαι».

Ο Αποστολίδης σηκώθηκε, πάτησε στα νερά, πήγε στο μπάνιο κι έκλεισε τη βρύση. Γύρισε στο δωμάτιο και άναψε το φως. Αντίκρισε τον εαυτό του στον μεγάλο καθρέφτη του μπουντουάρ. Η κοιλιά του είχε σχεδόν εξαφανιστεί. Αν συνέχιζε να τρέφεται σχεδόν αποκλειστικά με βότκα, ή θα γινόταν ξανά όπως ήταν πριν γνωρίσει τη Φαίη ή θα πέθαινε από συκώτι. Τα μαλλιά του, μετά από είκοσι χρόνια, εξακολουθούσαν να είναι πυκνά και καστανά, με λιγοστές άσπρες τρίχες. Τα σκούρα μάτια του έλαμπαν μ' ένα ικανοποιημένο χαμόγελο... Μεσήλικας... με τίποτα.

Πάνω στην τουαλέτα ήταν λυμένη η κυνηγητική καραμπίνα. Καλύτερα να πει στη Μυρτώ να μην έρθει. Σήκωσε το τηλέφωνο από το πάτωμα. Έσταζε. Ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Πολύ αργά! Πλησίασε αναποφάσιστος. Την άνοιξε λίγο και έβγαλε έξω το κεφάλι του.

«Συγγνώμη που σε κουβάλησα εδώ πάνω μες στη νύχτα. Το λάθος ήταν δικό μου. Το πρόβλημα λύθηκε».

Η γυναίκα, που έδειχνε μεγαλύτερη από την ηλικία της, είχε φορέσει στραβά τα γυαλιά της, το αριστερό της μάτι αλληθώριζε ελαφρά και τα μαλλιά της ήταν αναστατωμένα από τον ύπνο. Με δυσκολία υποδύοταν την ετοιμότητά της. Στεκόταν στο διάδρομο μ' ένα σωρό συμπράγκαλα που είχε φέρει από το οφίς του ορόφου.

«Άφησέ μου μόνο τη σφουγγαρίστρα και τον κουβά», είπε ο Αποστολίδης που πατούσε μέσα στα νερά.

«Είστε σίγουρος;»

«Ναι, ναι, σ' ευχαριστώ».

Όπως έκανε ν' απλώσει το χέρι του να πάρει τη σφουγγαρίστρα, φάνηκε το πληγωμένο του πόδι.

«Έχετε αίματα στο πόδι; Χτυπήσατε πουθενά; Τι πάθατε;»

«Δεν είναι τίποτα... γρατζουνίστηκα στο κρεβάτι...»

«Θα σας φέρω λίγο οινόπνευμα μην πάθετε καμία μόλυνση. Έρχομαι, έρχομαι...»

«Ευχαριστώ, Μυρτώ», είπε ο Αποστολίδης κι έκλεισε την πόρτα ανακουφισμένος. Τα νεύρα του είχαν τεντωθεί σαν κεραίες. Όμως, αν δεν πήγαινε κάτι τελείως στραβά, όλα αυτά θα περνούσαν και θα είχε στην τσέπη του είκοσι χιλιάδες δολάρια. Πήρε μία από τις πετσέτες που ήταν πάνω στο πλαστικό σκαμπό και, αφού τη δίπλωσε, την έβαλε πίσω από την πόρτα για να μην βγουν τα νερά στο διάδρομο. Το δωμάτιο μύριζε λες και οι καμαριέρες είχαν κατεβάσει τα χειμωνιάτικα.

Κοίταξε να βρει το παντελόνι του ενώ ακούστηκαν ξανά χτυπήματα στην πόρτα. Τη μισάνοιξε πάλι.

«Δεν νομίζω ότι θα το χρειαστεί κανείς άλλος τέτοια ώρα», είπε η υπάλληλος και του έδωσε το βαλιτσάκι του φαρμακείου. «Αφήστε το στη ρεσεψιόν το πρωί, θα είναι ο Γιώργος».

Ο Αποστολίδης συμφώνησε, αλλά η υπάλληλος δεν έκανε να φύγει.

«Είχατε καιρό να έρθετε... Δεν βρήκα την ευκαιρία να σας ευχαριστήσω. Δεν περνάω κι εγώ πολύ από το μαγαζί γιατί έχει χαλάσει το μηχανάκι και τρέχω με τις συγκοινωνίες. Ήταν πολύ ευγενικό που φροντίσατε τον Μαύρο. Ξέρετε πόσο το αγαπάει αυτό το σκυλί...»

«Ναι... Συγγνώμη και πάλι».

«Μα τι λέτε! Ναι, μετά την εγχείρηση, έχει πάρει τα πάνω του. Να προσέχετε. Χαλαρώστε και κοιμηθείτε λίγο...»

«Ναι...»

«Καληνύχτα».

Ο Αποστολίδης έσβησε το φως και κάθισε στην πλαστική καρέκλα. Ψαχούλεψε αφηρημένα το περιεχόμενο του φαρμακείου.

Είκοσι χιλιάδες δολάρια, όχι μισερά ευρώ... Και πέσος θα

έπαιρνε στην ανάγκη. Χαζοί είναι δηλαδή οι Κουβανοί που έχουν δύο νομίσματα, ένα γι' αυτούς κι ένα για τους τουρίστες; Έπαιρνες από έναν πλανόδιο ένα σάντουιτς και πλήρωνες ένα πέσο! Ο πωλητής μετά το άλλαζε στην τράπεζα με εικοσιπέντε δικά τους και όλοι ήταν ευχαριστημένοι... εκτός από τη Φαίη που δεν τρώει τη μουστάρδα.

Έβαλε ένα τσιρότο στο πόδι του. Τώρα που έφυγε η ανιψιά του γείτονά του, του Σκιαδά, τα χέρια του άρχισαν πάλι να τρέμουν. Μουγγγγ-μουγγγγ-μουγγγγ-μουγγγγ έκανε το μοτέρ του ψυγείου. Δεν ήταν ευχάριστη παρέα. Σηκώθηκε και το έβγαλε από την πρίζα. Σιωπή. Ένιωσε ξανά αυτό το καταραμένο αίσθημα κενού που τον κατάρωγε από τότε που είδε τα μηνύματα της Φαίης. Πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Βγήκε στο μπαλκόνι να ηρεμήσει. Κανείς. Απόλυτη ησυχία. Μπήκε ξανά μέσα, πέφτοντας στην μπαλκονόπορτα από τη βιασύνη του. Άνοιξε την τηλεόραση. Είχε σε επανάληψη μια ψυχαγωγική εκπομπή. Το στούντιο ήταν στολισμένο σαν συνοικιακή ταβέρνα τις απόκριες. Ο οικοδεσπότης, ένας βετεράνος ηθοποιός της ζώνης υψηλής τηλεθέασης, μιλούσε ενθουσιασμένος σε μια ξανθιά ενζενί δίπλα στον Μίκη Θεοδωράκη. Διάφοροι φτασμένοι χόρευαν ζεϊμπέκικο, ο ένας δίπλα στον άλλον, λες και κάνανε διαγωνισμό. Κοίταξε καχύποπτα μη δει πουθενά ανάμεσα στους καλεσμένους τη Φαίη...

«Προσσο-οχή!», ακούστηκε μες στη νύχτα η αγριοφωνάρα του τρελού του Θησειού. Ερχόταν από το δρόμο. Ο Αποστολίδης ποτέ δεν καθόταν να ακούσει τη συνέχεια· ούτε μία φράση από την ακατάπαυστη φλυαρία του τρελού. Φοβόταν. Φοβόταν μην του φανούν λογικά όσα θα άκουγε. Φοβόταν μη γίνει κι αυτός σαν τον τρελό.

Όχι, ήταν στο χέρι του να φτιάξει τα πράγματα όπως τα ήθελε. Έκλεισε τη φωνή της τηλεόρασης. Άφησε το τηλεκοντρόλ πάνω στις πετσέτες και πήγε στο μπάνιο. Έριξε μέσα στην μπανιέρα όσα άλατα είχαν απομείνει, έβαλε

μουσική στο κινητό του, γδύθηκε και βούτηξε μέσα. Νυχτερινό του Σοπέν!

Από τότε που η Φαίη τον είχε παρατήσει, δεν πολυέμενε στο σπίτι —το στοίχειωνε η ατμόσφαιρα εγκατάλειψης· ενώ το Hotel Phidias ήταν κοντά και είχε ξανάρθει. Τον τραβούσε και ο πορσελάνινος ελέφαντας με το αινιγματικό βλέμμα στην είσοδο. Ένιωθε ασφάλεια εδώ. Από την άλλη, τα δωμάτια, που είχαν κάτι παλαικό, του θύμιζαν τον καιρό που ερχόταν με τη μητέρα του διακοπές στην Ελλάδα. Γι' αυτό είχε έρθει κι απόψε εδώ να γιορτάσει την επιτυχία της αποστολής του και τα είκοσι χιλιάδες δολάρια που θα ήταν σύντομα δικά του.

Θυμήθηκε τα γιουχαΐσματα της εξέδρας όταν έφαγε το τέταρτο γκολ, και το σπασμένο τζάμι στ' αμάξι της Φαίης... Αυτά ανήκαν στο παρελθόν. Τέλος.

Γέμισε ένα κολονάτο ποτήρι με αφρώδη οίνο. Κράτησε τη γουλιά στο στόμα του να βρέξει καλά τον ουρανίσκο. Δεν είχε πρόβλημα με τις απομιμήσεις, κι ας τον κατηγορούσε η Φαίη για εκπτώσεις σε θέματα γούστου. Αυτός ήξερε πως το κυνήγι της αυθεντικότητας είναι μια πολυτέλεια για τους αστούς... Η Φαίη δεν θα έπινε ποτέ απ' αυτή τη «σαμπάνια»... Στην πραγματικότητα, ούτε ο ίδιος θα την έπινε αν δεν ήταν για να γιορτάσει τα όσα απίστευτα είχαν συμβεί πριν από λίγες ώρες...

Από την ανοιχτή πόρτα του μπάνιου, το μάτι του έπεσε στην τηλεόραση... όλα αυτά τα τσεμπέρια σαν της γιαγιάς του... σίγουρα κάποιο τούρκικο σίριαλ. Άφησε στο πάτωμα το ποτήρι και γλίστρησε το σώμα του μέσα στο νερό. Όταν το κεφάλι του βυθίστηκε όλο, οι ήχοι δυνάμωσαν. Ο Σοπέν τελείωσε. Σε ένα από τα γειτονικά δωμάτια ένα ζευγάρι τσακωνόταν. Δεν ήθελε ν' ακούσει. Έτσι έκανε πάντα. Αν τυχαία σήκωνε το τηλέφωνο και κάποιος μιλούσε, το έκλεινε. Δεν του άρεσε να είναι απρόσκλητος. Ένωσε τύψεις που ξύπνησε τη Μυρτώ, που δούλευε πάντα νυχτερινή. Δεν

μπορούσε να βαστήξει άλλο την ανάσα του. Αναδύθηκε. Το νερό έσταξε στα μάγουλά του. Η *Casta Diva* γέμισε με το τραγούδι της το μπάνιο. Τέλεια! Του άρεσε αυτή η άρια. Δεν ντρεπόταν να παραδεχτεί ότι τον συγκινούσε η όπερα, κι ας του είπε μια μαθήτριά, «*Κόριε, είστε μετροσέξουαλ!*».

Μισόκλεισε τα μάτια. Ένας δημοσιογράφος είχε βγει στην τηλεόραση, αλλά δεν τον άκουγε γιατί η φωνή ήταν κλειστή. *Έκτακτο δελτίο ειδήσεων*. Εμφανίστηκε το μαύρο ελικόπτερο πάνω από τις φυλακές. Ένα άσχημο προαίσθημα τον διαπέρασε. Άνοιξε τα μάτια του. Φυσιολογικό ήταν όμως η τηλεόραση να δείχνει σκηνές από μία από τις εντυπωσιακότερες αποδράσεις που είχαν γίνει ποτέ σ' αυτή τη χώρα. Πού βρέθηκε αυτό το βίντεο; Ο ανατολικός πυργίσκος της εξωτερικής περιμέτρου...

Η εικόνα θόλωσε· κουνήθηκε η κάμερα. Καθάρισε ξανά — η ταράτσα του σχολείου δίπλα στο καμαράκι όπου καταλήγει το κλιμακοστάσιο. Είδε τον εαυτό του ξαπλωμένο, με την καραμπίνα στα χέρια, να σημαδεύει τις φυλακές. Φορούσε τη μαύρη φόρμα με την κουκούλα σηκωμένη. Μέσα από την μπανιέρα κοίταζε τον εαυτό του στην τηλεόραση. Η κάμερα εστίασε πάνω του. Στην πλάτη του. Από πού τον τράβηξαν; Θυμήθηκε με τρόπο πως όταν ήταν πάνω στην ταράτσα, κάποια στιγμή άκουσε κάτι πίσω του και γύρισε να δει.

Οι χτύποι της καρδιάς του επιταχύνθηκαν. Τους άκουγε. Ο σφυγμός του έπιασε τα διακόσια. Είχαν τραβήξει το πρόσωπό του; Πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν ήταν αυτός για τέτοια πράγματα. Τι ήθελε ν' αποδείξει; Το στομάχι του σφίχτηκε. Έπρεπε οπωσδήποτε να τραβήξει το βλέμμα του από την καταραμένη οθόνη που τον μαγνήτιζε σαν πυρκαγιά στην εθνική. Ένιωθε ντροπή, «*Την έχω χεσμένη την αξιοπρέπειά σου, εμποράκο!*», όπως όταν τα έβαζε με τον πατέρα του, που ανησυχούσε όλη την ώρα για το τι θα πει η γειτονιά, μέχρι που ένα βράδυ πιάστηκαν στα χέρια...

Το τηλεοπτικό πρόγραμμα είχε επιστρέψει στην κανονική του ροή. Οι Τουρκάλες μηχανορραφούσαν σε σαλόνια με κεντητούς σεμέδες υπό τους ήχους των εγχόρδων του Adagietto της πέμπτης συμφωνίας του Μάλερ. Εκείνος όμως είχε κλείσει τα μάτια και προσπαθούσε να καταλάβει ποια ακριβώς στιγμή τον βιντεοσκοπήσαν. Σίγουρα εκείνη τη στιγμή δεν θα είχε το αυτάρεσκο χαμόγελο που είχε δει νωρίτερα στον καθρέφτη. Τότε θα ήταν τρομοκρατημένος. Όχι, ψέματα, τώρα ένιωθε έτσι· σαν να είχε πέσει σε κενό αέρος. Το μυαλό του άρχισε να παίρνει στροφές.

Είχε συμφωνήσει να συμμετάσχει σ' αυτή την απόδραση όπως θα είχε συμφωνήσει να πάει για σαφάρι στον Νίγηρα, να παίξει ποδόσφαιρο στην Α' εθνική ή να βγει με μια μαθήτριά του δεκαπέντε χρονών και να πει πεντακόσια σφηνάκια και να κάνει ό,τι άλλη μαλακία μπορεί για να μην είναι αυτός που ήταν. Από τότε που τον παράτησε η Φαίη, ζούσε την κάθε μέρα σαν να ήταν η τελευταία. Έκανε οτιδήποτε μπορούσε να του προσφέρει ηδονή, λεφτά, επιβεβαίωση, χωρίς αναστολές, χωρίς ηθικούς φραγμούς, χωρίς να νοιάζεται... Τόσα χρόνια είχε προσπαθήσει σκληρά να χτίσει μια κανονική ζωή, διορίστηκε, παντρεύτηκε, έγραφε στον ελεύθερο χρόνο του, είχε τις πολιτικές του πεποιθήσεις, κι όλ' αυτά για τι; Για ένα ψέμα. Όλοι κοιτούσαν την πάρτη τους κι ο καθένας θα σε γαμούσε αν έβρισκε την ευκαιρία. Όχι, είχε αποφασίσει να μην είναι πια το κορόιδο της υπόθεσης. Ό,τι μπορούσε να δρέψει... τίποτ' άλλο δεν υπήρχε. Τίποτα!

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως η αστυνομία και τα λαγωνικά της δημοσιογραφίας είχαν μια εικόνα του — ευτυχώς πλάτη. Θα μπορούσαν άραγε να τον αναγνωρίσουν με τα τεχνολογικά μέσα που διαθέτουν; Ήταν θέμα χρόνου να τον πιάσουν; Τι έπρεπε να κάνει; Σκουπίστηκε όπως-όπως και βγήκε από το μπάνιο. Τα αφτιά του καίγανε. Αναστέναξε. Θα μπορούσαν άραγε να επεξεργαστούν το βίντεο με τέτοιο τρόπο ώστε να καταλάβουν ποιος είναι; Ήταν δυνατόν; Δεν

είχε σημασία πια... Σε λίγο οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας θα έσπαγαν την πόρτα και θα τον κολλούσαν στον τοίχο. Δεν μπορούσε τις αγριοφωνάρες τους στ' αφτιά του. Το κενό στο στομάχι του γέμισε ανησυχία.

Πλατσούρισε στα νερά που λιμνάζανε και έψαξε στο σάκο του για τα τσιγάρα. Ο αναπτήρας του έπεσε κάτω. Όπως έσκυψε να τον πιάσει, από το ανοιχτό πακέτο έπεσαν μερικά τσιγάρα· μούσκεψαν αμέσως. Το πρόσωπό του έγινε κόκκινο. Δεν ήταν αυτός για τέτοια πράγματα όσο κι αν το ήθελε... Ο νέος Αποστολίδης διαφώνησε μαζί του: «*Τι μαλακίες σκέφτεσαι! Μια χαρά δεν πήγαν τα πράγματα.*». Ανασηκώθηκε και άναψε επιτέλους ένα τσιγάρο. Τα μισά λεφτά ήταν ήδη στο λογαριασμό του, το είχε ελέγξει. Τώρα θα πρέπει να του είχαν καταθέσει και τα άλλα μισά. Θα μπορούσε να τα πάρει και να εξαφανιστεί για ένα διάστημα στην Ακτή του Ελεφαντοστού, στη Γκάνα, κάπου στη μαύρη ήπειρο μαζί με τους ελέφαντες... Αυτό δεν είχε ονειρευτεί; Αυτό δεν ήθελε; Να φύγει από την Αθήνα. Να πάει στον διάολο η Φαίη. Αυτό δεν γούσταρε; Να χαθεί στην παραζάλη των γκέτο του Γιοχάνεσμπουργκ; Να χαθεί στις λίμνες του Κονγκό; Κι αν τον έπιαναν στην τράπεζα, στο δρόμο, στο αεροδρόμιο, μέσα στο αεροπλάνο; Όχι, δεν ήθελε να φύγει έτσι, σαν κυνηγημένος. Όχι όπως εκείνο το βράδυ που διάβασε τα μηνύματα στο κινητό της Φαίης. Όχι έτσι! Ποτέ ξανά...

Ευτυχώς που δεν είχε αφήσει στο σπίτι το όπλο. Τα διαφημιστικά έντυπα και τους ταξιδιωτικούς οδηγούς για την Αφρική τι τα είχε κάνει; Ούτως ή άλλως, ούτε το διαβατήριό του είχε ανανεώσει. Όλο το ανέβαλλε λόγω της αρρώστιας της μάνας του... Στην πραγματικότητα δεν ήταν στα σχέδια του να φύγει αύριο — όταν θα γούσταρε, όπως θα γούσταρε... Γιατί έπρεπε να υπάρχει αυτό το βίντεο; Γιατί, ενώ όλα πήγαιναν τόσο καλά; Και θα είχε επιτέλους τα φράγκα για να ακολουθήσει το όνειρό του! Ν' αφήσει την καταραμένη δουλειά έστω για λίγο. Μια άδεια άνευ

αποδοχόν και βλέπουμε... Έτριψε τα μηνίγγια του. Όλο το αίμα είχε μαζευτεί στο κεφάλι του.

Ήχοι πνευστών ξεχύνονταν στο δωμάτιο. Στο μπάνιο κονταροχτυπιόντουσαν οι ιππότες του Προκόφιεφ. Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή η ορχήστρα ησύχασε: καλοδεχούμενη αυτή η ησυχία... Πήρε το τηλεκοντρόλ και άλλαξε τα κανάλια — τηλεπωλήσεις, μια ταινία δεύτερης διαλογής, διαφημίσεις, ένα κανάλι με ήπιο πορνό, μια γυναίκα έτοιμη για όλα... Ανάθεμα, πουθενά δεν είχε ειδήσεις. Ο ψηφιακός χρονομέτρης στο πάνω μέρος της οθόνης έδειχνε 01:45:12.

Έψαξε στο σάκο για τα ακουστικά του τηλεφώνου. Έβαλε το ράδιο και πήρε να βηματίζει πάνω-κάτω στο δωμάτιο, γυμνός με το κινητό στο χέρι. Άναψε κι άλλο τσιγάρο. 01:56:07. Θα έπρεπε να περιμένει λίγο ακόμα μέχρι να πάει δύο.

Στο μονόλεπτο δελτίο που ακολούθησε, η είδηση για την απόδραση δεν περιλάμβανε καμιά αναφορά στο άτομό του. Από την ταραχή του δεν καταλάβαινε καλά — σκοτώθηκε ένας σωφρονιστικός υπάλληλος... ένας κρατούμενος... το σύνολο των αστυνομικών δυνάμεων είχε κινητοποιηθεί για τον εντοπισμό και τη σύλληψη της συμμορίας του Σιδηράτου... «Αντιδράσεις κυβερνητικών βουλευτών για τη σχεδιαζόμενη κατάργηση της Εθνικής Υπηρεσίας Πληροφοριών... Υψηλές θερμοκρασίες και βροχή από τα νότια». Έβγαλε τα ακουστικά.

Υπήρχαν νεκροί! Τα πράγματα γίνονταν ακόμα χειρότερα... Ποιοι νεκροί; Όταν φάνηκε ο Σιδηράτος στην ταράτσα, εκείνος ήταν έτοιμος... κι όταν άρχισε να πυροβολεί ο φρουρός από τον πυργίσκο, αυτός έριξε μερικές στον αέρα. Αυτό είχαν συμφωνήσει, αυτό έκανε. Αφού ήταν όλα κανονισμένα... Δεν θέλουμε θύματα και ατυχήματα του είχαν πει. Τι στον διάολο συνέβη; Αυτός είχε κάνει ακριβώς ό,τι του είχαν ζητήσει... Ποτέ δεν θα ανακατευόταν σε μια ιστορία με σκοτωμούς! Δεν ήταν δολοφόνος.